

KAMILA PINTÉR

MILENKA KRÁĽA - SLNKA

VYDALO MEA2000 o. z.
© Všetky autorské práva
sú vyhradené.

ISBN 978-80-560-0172-1

KAMILA PINTÉR

Milenka Kráľa–Slnka

Grafická a technická spolupráca: Lábai Emil, Franko Štefan

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0172-1

Venovanie

*„Venujem všetkým, ktorí majú odvahu meniť
svet k obrazu dobra a krásy.“*

(autorka)

I. SPOVEĎ STAREJ DÁMY	5
SLEČNA DE MORTEMART	8
KLÁŠTOR ST. MARIE DE SAINTES	27
V SLUŽBÁCH ANNY RAKÚSKEJ	45
ŠKOLA KARDINÁLA MAZARINA	78
MLADÝ KRÁĽ	101
KRÁĽOVSKÉ ZÁSNUBY	123
MARKÍZ DE MONTESPAN	139
LUJZA DE LA VALIÉRE	178
VYŠETROVANIE	213
BOSORKA	220
FOUQUETOV ZLOČIN	234
NECH ŽIJE KRÁĽ!	250
VYHNANSTVO	268
PRINC DE CONDÉ	277
MOLIÉRE	330
GRÓF DE PEYRAC	346
ZMIERENIE	359
JACQUELINE-FRANÇOISE	384
OBŽALOBA	401
NÁVŠTEVA	425
ČIERNA OMŠA	438
BISKUP BOSSUET	457

OKRÚHLY STÔL	478
HĽADANIE OKRÚHLEHO STOLA	490
PRINC IBRAHIM	506
KRÁĽ SLNKO	568
CÁR PETER A GRÓF GILL	606
MARKÍZA DE SÉVIGNÉ	634
IBRAHIMOVA ŽENA	658
ŠAHRAZÁD	736
MARGUERITE	751
2. PETROHRAD	759
KŇAŽNÁ ANASTÁZIA	759
NOVÉ STRETNUTIE	768
ROZCHOD	780
V MOSKVE	800
SVADBA	817
CÁR PETER	827

I. Spoved' starej dámy

Otvorili sa dvere a vošla slúžka.

„Madam, o prijatie prosí jeho milosť pán kardinál ...“ - nestačila to dopovedať a spoza chrbta jej vykročil svižným krokom ohlásený.

„Vitajte Richelieu.“ - usmiala sa stará dáma a odložila vyšívanie.

Postavila sa, aby ho privítala.

„Už som vám aspoň desaťtisíckrát povedal, že sa nevolám Richelieu!“ - ohradil sa hosť.

„Milý priateľ, viem, voláte sa po manželovi vašej matky.

Ale prepáčte mi, pre mňa ste boli dlhé roky Richelieu a zostanete ním až kým neumriem. Takže milý Richelieu, čo ste mi priniesli?“ - opýtala sa ho milým veselým hlasom.

Kardinál rezignovane mávol rukou a sadol si do kresla naproti a vzdychol si.

„Už nie je nič, ako bývalo.“

„A čože máte taký sveta bôľ?“ - zasmiala sa.

„Zdá sa mi, že za našich mladých čias ...“

„... bolo všetko iné a lepšie.“ - skočila mu s úsmevom do reči.

„Môj milý, časy sa nezmenili, to my sa už na mnohé veci pozeráme ináč. A v našom veku nám zostal čas iba na spomienky ...“

„Vy sa už chystáte umrieť?“

„Nuž, aj s tým treba rátať. Posledný týždeň sa mi snívalo s kráľom. Zaujímavé, že v tých snoch ho vidím mladého a krásneho. Vás takisto a seba tiež. Akoby mi tie sny mali pripomenúť, že je čas ohliadnuť sa späť. Pripomína mi to aj moje jedmi a protijedmi zničené telo.“

„Takže my dvaja sa budeme spovedať ...“

„Spovedať sa budem ja a vy budete počúvať. Lebo za tie dlhé roky, čo sa poznáme, ste ma nepočúvali nikdy ...“

„Ja? Vždy som vás ...“

„Richelieu! Nikdy ste ma nepočúvali.“

„Je to práve dnes také nutné?“

„Môj milý, zajtra odchádzam do Bourbon-l'Archambault.“

Stará pani si oprela hlavu o operadlo kresla a jej myšlienky sa vrátili o štyridsať rokov späť ...

Slečna de Mortemart

Do tanečnej sály vošiel muž a za ruku viedol ženu. Vlastne to bolo iba mladé dievča.

„Nicolas, naozaj ma necháš samotnú?“ - opýtala sa so strachom.

„Musím Françoise. Kráľ nemá rád protekciu a preto si ťa musí všimnúť sám.“ - pohladil ju po tvári.

„Neboj sa, si krásna, nebude to dlho trvať a nájde si ťa.“

„Teraz neviem, či mi to nie je viac na škodu.“

„Zabudni na minulosť. Kráľ je ušľachtilý a jemný, nie ako ten ... Uvidíš.“

Françoise zostala sama. Stála bokom a prezerala si tancujúce páry. Až vtedy si uvedomila, že sa priateľa neopýtala, ktorý z tých mužov je kráľ. A tak ticho pozorovala prítomných.

„Čo robí taká mladá slečna na kráľovskom dvore?“

Otočila sa za hlasom. Stál tam mladý muž a trochu bezočivo si ju obzeral. Mal kučeravé vlasy dlhé po plecيا a tenké fúzičky. Oblečením a účesom sa podobal na ostatných šľachticov, no navyše bol pekný a v očiach mu horeli nezbedné veselé plamienky.

„Nechceli by ste sa radšej predstaviť?“ - opýtala sa odmerane.

„Nechcel. Prišli ste za kráľom, alebo iba tak?“

„Čo vás je do toho za kým som prišla. Ako sa na vás pozerám, za vami určite nie!“ - odsekla.

„Viete o tom, že veličenstvu sa páčia mladé, krásne a smelé dámy? Ktovie, možno si vás aj všimne a urobí z vás svoju ďalšiu milenkú.“

Françoise sa prudko otočila.

„To si teda pekné veci myslíte o kráľovi! Hanbite sa! Jete jeho chlieb a za chrbtom ho ohovárate! Neprišla som sem, aby som bola jeho milenkou!“

„Aha! A prečo ste sem potom prišli?“ - opýtal sa trošku menej bezočivo.

„Chcela by som sa s ním rozprávať.“

„A o čom?“

„Ste bezočivý! Do tohto vás naozaj nič nie je. Ste vari jeho dôverník, že sa tak pýtate? Choďte si radšej po svojom, lebo si ma kráľ vo vašej prítomnosti nevšímne, a ja čakám na neho!“

„Mohol by som vás ku kráľovi uviesť ... ak by ste boli ku mne milá ...“

„Akurát vy! Počkám si na neho sama!“

„Ako myslíte, slečna.“

Mladík sa uklonil a odišiel. Dievčina pozorovala prítomných, ale vôbec sa jej nedarilo uvidieť kráľa. Už si myslela, že celé čakanie je zbytočné, keď k nej pristúpil lokaj.

„Slečna, mám vás uviesť do kráľovej pracovne.“

„Mňa? A prečo?“

„Jeho veličenstvo sa chce s vami rozprávať.“

Françoise neodporovala a nasledovala ho. Ktovie, možno Nicolas predsa len niečo kráľovi povedal ...

Za veľkým pracovným stolom sedel kráľ a niečo písal.

Vošla dnu a uklonila sa. Keď sa narovнала, lokaj tam už nebol. Kráľ stál, díval sa z okna a bol ku nej otočený chrbtom.

„Počul som milá slečna, že ste sa chceli rozprávať s kráľom.“ - oslovil ju bez toho, aby na ňu pozrel.

„Áno veličenstvo, to je pravda.“

„Chceli ste ho o niečo požiadať?“ - opýtal sa milo, keď zostala po prvej vete mlčať.

„Je to pravda veličenstvo, ale nie požiadať, skôr poprosiť.“

„To musí byť veľká prosba, keď s ňou idete za kráľom.

Alebo sa mýlim?“

„Nie, nemýlite sa. Chcela by som vás poprosiť o službu na dvore.“

„Podľa vášho správania usudzujem, že ste zo šľachtického rodu.“

„Áno pane. Som Françoise, dcéra vojvodu de Mortemart.“

„A akú službu by ste chceli vykonávať?“ - s úsmevom sa opýtal a otočil sa k nej tvárou.

„Ach, to ste boli vy?!“ - začudovane si ho prezerala.

„Tak už asi žiadnu ...“

Kráľ sa veselo rozosmial a v očiach sa mu znova zablykli veselé plamienky.

„Boli ste taká krásna, keď ste kráľa hájili pred mojimi rečami ... A vy si naozaj myslíte, že kráľ nemá milenky?“

„Ak je Francúz ...“ - odvetila vyhybavo.

Zasmial sa.

„Pokiaľ sa pamätám, tak je Francúz. Takže službu ... dobre.“ - žmurkol na ňu.

Cúvla. Potom sa spamätala a smelo sa spýtala.

„A akú službu mi môžete ponúknuť?“

„Milá slečna de Mortemart, ste veľmi krásna. Tie vlasy ... a oči ... Hodia sa k nim tieto ruže, ktoré som pre vás dal priniesť zo záhrady, kým som si zistil vaše meno ...

Nechceli by ste byť mojou milenkou?“

Françoise sa začervenala, zakryla si tvár podanými ružami a premýšľala. Službu potrebovala, ale ...

„Vaše veličenstvo, už som vám povedala, že o takúto službu nestojím. Nemáte radšej niečo iné?“

„Ešte je tu miesto manželky, ak by sa vám to hodilo ...“

„Ďakujem, práve som jednému ženíchovi utiekla spred oltára ... Miesto manželky ma tiež neláka.“

„To by bolo predsa miesto kráľovnej.“ - začudovane sa na ňu pozrel.

„Kráľovná ... nekráľovná ... čím vyšší post, tým horší chomút.“

„No dobre, možno sa tu nájde miesto dvornej dámy.“ - usmial sa.

„Môžete mi však povedať, prečo sa za vás neprihovára niekto z rodiny, povedzme otec?“

„V tom zmätku, keď som utekala pred sobášom, som sa ho zabudla opýtať, či by sa za mňa neprihovoril ... akosi som na to nemala čas. Ale počula som, že kráľ nemá rád príhovory a protekciu.“ - obrátila reč do protiútok.

„Nie, to nemám. Ale je tu jeden muž, ktorý by ma prehovoril aj na to, že nie som kráľ.“

„A kto to je?“

„Biskup Richelieu.“

„Kardinál Richelieu? Ved' ten už umrel.“

„Kardinál áno, ale jeho syn nie!“

„Ja viem, že žijeme vo Francúzsku ... ale syn kardinála ... to je snáď trochu priveľa ...“

Kráľ sa rozosmial.

„Je to jeho syn, aj keď sa tak nevolá. Ale podoba sa nezaprie. Viete, že ani neviem, či je vôbec kňaz? Ale niekedy má taký oblek na sebe ... Ešte aj Mazarin ho poslúcha, a to ho voľakedy učil ...“

„Zaujímavé, ešte som ho nestretla.“

„Asi ste v Paríži veľmi krátko. Richelieu je teraz v Ríme. Ale keď sa vráti, určite si nájde on vás. Pokiaľ dobre poznám jeho rodokmeň, aj on je Francúz ... Ale to sme nejako odbočili. Kto vás priviedol na dvor?“

„Rodinný priateľ Nicolas. Bývam u neho.“

„Dobre slečna, môžete odísť. Zajtra pred obedom sa na vás opäť teším.“ - kráľ sa uklonil.

Uklonila sa tiež a vyšla na chodbu, kde ju už čakal Nicolas. Odviedol ju späť do tanečnej siene a už ju nenechal samotnú.

Prešlo niekoľko dní. Za kráľom prišiel Jozue, mladý Žid. Sťažoval sa kráľovi, že jeho sused lekárnik mu ukradol peniaze. Bol z toho síce súd, ale sudca dal za pravdu lekárnikovi a on musel zlodejovi zaplatiť za urážku a sudcovi súdne trovy.

Ľudovít si ho vypočul a dal priviesť lekárnika. Ten tvrdil, že naopak, Žid chce jeho peniaze. Tvrdenie tu stálo proti tvrdeniu, ale dôkazy neboli žiadne. Kráľovi to však vrtalo v hlave. O pár dní pri prechádzke v záhrade zbadal tri dámy, ktoré sa prechádzali a roztomilo medzi sebou štebotali.

„Ja si myslím, že kráľ dá za pravdu lekárnikovi.“

„Nie, lebo jeho žena je už stará.“

„Ale je to kresťan. A aj parížsky sudca mu dal za pravdu.“

„Ja si myslím, že kráľ dá za pravdu tomu mladému Židovi.

Je taký sladký a nevinný.“

„A nemyslíte si milé dámy, že kráľ by si mal zistiť pravdu?“

- ozvala sa tretia, ktorá dovtedy mlčala.

Kráľ spoznal Françoise.

„Pravdu? Pravda sa v tomto prípade nedá zistiť, moja drahá.“

„Možno dá, možno nedá, ale skúsiť sa to môže.“ - oponovala Françoise.

„Ó drahá, prestaňte už s kráľom. Pozrite, tam je ten mladý dôstojník ...“ - mladá krásavica sa obrátila chrbtom k Françoise a druhej, rovnako zapýrenej dáme ukázala nenápadne vejárom muža v uniforme.

„Ale drahá, čoskoro bude plukovník, ak ním už nie je ... akože sa volá?“

„Henri ... Henri de Montespan. Podťte drahá, už je okolo neho dám ako maku. Nakoniec nám ani len ruku nepobožká ...“

Obidve dámy rýchlo odbehli. V parku zostala iba Françoise. Zachmúrene sa pozerala na krdeľ dám, ktorý sa neustále zväčšoval. Potom sa spamätala a tak prudko sa otočila, že takmer zrazila kráľa. Začudovane zostala stáť, kým jej zišlo na um, aby sa mu uklonila. On sa usmial a poklonu jej opätovoľ.

„Slečna, prezradili by ste mi akým spôsobom sa dá zistiť pravda?“

„Oh veličenstvo, vy ste nás počuli?“

Znovu sa usmial a pokračoval.

„Tak aký spôsob ste mali na mysli?“

„Vari nepoznáte rozprávku o ukradnutých peniazoch a mäsiarovi?“

„Myslíte tú s horúcou vodou?“

„Presne tú, veď v rozprávkach je veľa pravdy. Čo keby sme to vyskúšali? Ak to nevyjde, nič sa nestane, ak to vyjde, pravda sa ukáže.“

„Dobre, prečo nie, poďme to hneď vyskúšať.“

Kráľ ponúkol Athénaïs rameno a odviezol ju do kuchyne. Tam požiadal o hrniec horúcej vody. Z mešca vytiahol dva zlaté peniaze. Jeden hneď hodil do vody a pozeral sa. Voda zostala čistá. Druhý podal mäsiarovi, ktorý si práve umyl ruky. Napriek tomu sa na povrchu vody objavili mastné oká. Kráľ sa usmial.

„Máme spôsob ako zistiť pravdu. To však už prenecháme sudcom. Odkiaľ poznáte túto rozprávku slečna?“

„Porozprával mi ju starý priateľ, ktorý je rabínom.“

„Rabín?! Vy ste vari Židovka?“

„Nie.“ - usmiala sa.

„Som kresťanka, rovnako ako aj vy a vychovávali ma v kláštore.“

„Môžete mi prezradiť, ako sa môže kresťanka priateľiť s rabínom?“

„Môžem. Ale radšej niekde inde.“

Kráľ súhlasil a odviezol ju so sebou do svojej pracovne.

„Stalo sa to vtedy, keď som utiekla ženíchovi. Rodičia ma nútili do sobáša, ale ja som sa nechcela vydávať.“

U nás je zvykom, že nevesta sa oblieka sama. V dome bol rozruch, všetko sa točilo okolo chystanej hostiny a tak si nevšímli, že som vošla do bratovej izby a obliekla som si jeho šaty. Na hlavu som si dala ešte jeho klobúk, osedlala som si koňa a utiekla som. V Paríži som sa v hostinci prezliekla do ženských šiat a vybrala som sa hľadať môjho priateľa Nicolasa, lebo tomu jedinému som verila.“

„Prečo ste mu verili?“

„Neprišiel na svadbu. Celý čas som čakala, že príde, ale on mi iba poslal dary. Nevie, prečo to urobil. Chodil k nám ešte pred tým, než ma dali na výchovu do kláštora. Keď som sa odtiaľ vrátila, už k nám nechodil. Kde býva, som si pamätala iba matne, a tak som trochu zablúdila. Ako som sa obzerala, zbadala som vo vedľajšej uličke opáta z mužského kláštora. Naľakala som sa a začala som utekať. Vbehla som do prvých otvorených dverí, ktoré som zbadala.“

„Prečo sa bojíte opáta?“